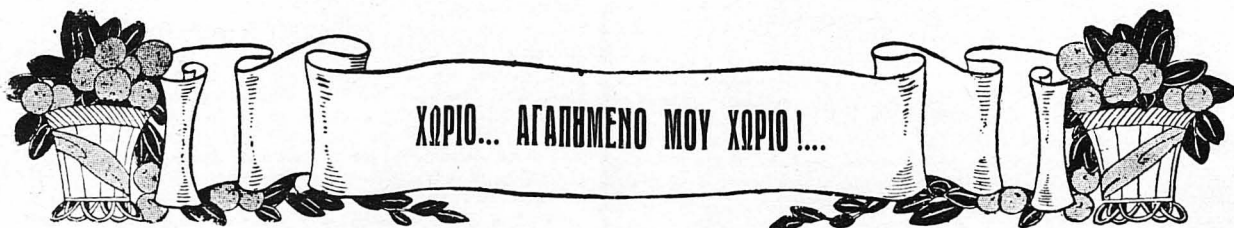

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ PIERRE ALCIETTE

ΠΡΟΣΩΠΑ : ΜΑΡΘΑ, 40 ετών.
ΖΑΝΕΤΤΑ, 45 ετών.

(Μία σ' ένα περιβόλι, στο χωριό. 'Η Ζανέττα πλένει τραγουδώντας. Έξαφνα έρχεται η Μάρθα).

ΜΑΡΘΑ.—Ζανέττα!

ΖΑΝΕΤΤΑ, (βλέποντάς την με απορία).—Κυρία...

ΜΑΡΘΑ.—Δεν με γνωρίζεις λοιπόν. Ζανέττα;

ΖΑΝΕΤΤΑ, (συγκινημένη).—Θεέ μου!... Είσαι η Μάρθα... 'Η αδελφή μου...

ΜΑΡΘΑ, (αγκαλιάζοντάς την).—Ναι, είμαι η Μάρθα, η αδελφή σου Μάρθα.

('Η δύο αδελφές φιλιούνται).

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Πόσο άλλαξες, Μάρθα! Έγινες σοστή κυρία. Δεν σε γνώρισα έπειτα από τόσα χρόνια, που λείπεις μακριά μου, στην 'Αμερική.

ΜΑΡΘΑ.—Ζανέττα! Καλή μου Ζανέττα, πόσον καιρό έχουμε να ιδωθούμε, αλήθεια!

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Νά, πού ξαναβρήδες όμως στο χωριό μας.

ΜΑΡΘΑ.—Δεν ήρθα για να μείνω πολύ. 'Ο άντρας μου βρίσκεται στο Παρίσι. Κι' εγώ πετάχτηκα ως εδώ για να σου πω νάρθης μαζί μας.

ΖΑΝΕΤΤΑ.—'Ηρθες για να μέ παρής;

ΜΑΡΘΑ.—Ναι. Ξέρεις, Ζανέττα, έχουμε πλουτίσει. 'Αγοράσαμε ένα σπίτι στο Παρίσι κι' ε-
να όμοιο αυτόκίνητο. Θέλωμε λοιπόν, ο άντρας μου κι' εγώ, να σ' έχουμε πειρά μαζί μας. Δεν θα ξαναγυρίσουμε στην 'Αμερική. 'Εμπρός λοιπόν, μὴν ἀργοπορείς. Πρέπει να φύγουμε σήμερα κιό-
λας για το Παρίσι.

ΖΑΝΕΤΤΑ.— Σήμερα;

ΜΑΡΘΑ.—Ναι, σήμερα. Δεν πιστεύω να σου είνε δύσκολο; Εί-
σαι μονάχη, αφού δεν παντρεύτη-
κες.

ΖΑΝΕΤΤΑ.— Δεν παντρεύτη-
κα, αλλά δεν είμαι μονάχη.

ΜΑΡΘΑ.—Τι δες να πής;

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Νά, έχω το σπα-
τάκι μου, το περιβόλι μου, τη γί-
δα μου, τις κόττες μου, τα πουλιά
μου, το σκύλο μου και τη γάτα
μου. Τι θα γίνουν όλ' αυτά όταν
φύγω;

ΜΑΡΘΑ.—Μπορείς να νοικιά-
σης το σπίτι και να χαρίσης ή να
πουλήσεις τα ζώα και τα πουλιά.

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Τι λές, Μάρθα!
Νά νοικιάσω το σπίτι; Το σπίτι
πού πέρασα δὴν μου τὴ ζωή, τὸ
σπίτι αὐτό, πὸν εἶνε γεμάτο ἀπὸ
ἀναμνήσεις γιὰ μένα; Μοῦ φαί-
νεται, ὅσο μένω ἐδῶ, πὼς δὲν εἶμαι
μονάχη. Ναι, θαρρῶ πὼς εἶνε
πάντα σὺμὰ μου ἡ φριχὲς τῶν γονέων
μας. Κι' ὕστερα;... Πὼς μπο-
ρῶ ν' ἀφήσω τόσα ζωντανὰ πὸν τ' ἀγα-
πῶ μὴν σὺν παιδιὰ μου;

ΜΑΡΘΑ.—Προτιμᾷς λοιπὸν νὰ
μείνεις ἐδῶ με τὰ ζῶα, παρὰ νὰ
μ' ἀκολουθήσης; Δὲν βαρύνθηκες
πειὰ τὴ ζωὴ αὐτὴ τὴ σκληρὴ καὶ δύ-
σκολη;

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Ναι, ζῶ με τὴ δουλειά, ζῶ
σκληρὰ, καλλιερῶ τὸ
περιβόλι καὶ πουλάω λαχανικά καὶ
φρούτα, μὰ αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ. 'Η
καλὴ μου κοπιούλης μὲν κάνουν
ὥραία αὐγά, πὸν κερδίζω κι' ἀπ'
αὐτὰ κάτι. Κι' εἵπαιτα δὲν εἶνε μόνον
τὰ ζῶα, πὸν με κρατοῦν ἐδῶ.
Εἶνε καὶ δὺο χαριτωμένοι βαφτιστικοί
μου. 'Ενα ἀγοράκι κι' ἕνα κοριτσάκι.
Τοὺς πλέκω σκουφάκια, φορεμάτα...

ΜΑΡΘΑ.—Καλή μου Ζανέττα. Θὰ
στείλουμε ἀπὸ τὸ Παρίσι ὁ-
ρῶα δῶρα στοὺς βαφτιστικούς σου.

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Δὲν θάχουν τὴν ἀξία
ποὺν ἔχει ὅτι τοὺς πλέκουν τὰ
χέρια μου.

ΜΑΡΘΑ.—'Αφρὲς τὰ αὐτὰ, Ζανέττα.
'Ελα στὸ Παρίσι, μαζί
μου. Θὰ σοὺ παραχωρήσω ἕνα ὥραιο
δωμάτιο, θὰ σὲ παίρνω μαζί
μου στὰ θέατρα, στοὺς περιπάτους.
Θὰ πηγαίνουμε παντοῦ με τὸ αὐ-
τοκίνητο. Θὰ ξεγᾶσης τὰ περασμένα.
Θὰ ξεκουραστῇς ἀπὸ τὴ βασα-

νισμένη σου ζωή. Δὲν θὰ φορῇς
πειὰ αὐτὰ τὰ παληόρουχα. Θὰ σὲ
ντύσω στὰ μεταξωτά.

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ
νὰ φύγω ἀπὸ δῶ. Δὲν μπο-
ρῶ νὰ τ' ἀποχωριστῶ δὴ' αὐτά.

ΜΑΡΘΑ.—Δὲν μ' ἀγαπᾷς λοιπόν,
Ζανέττα;

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Σ' ἀγαπῶ, ἀλλὰ πὸν
πολύ καὶ τὸ χωριό μου.

ΜΑΡΘΑ.—Θὰ τὸ ξεγᾶσης τὸ
χωριό στὸ Παρίσι. Θὰ γίνης κι' ἐ-
σὺ σὲ λίγον καιρὸ μιὰ ὁμορφὴ
Παριζιάνα.

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Χά! Χά!... Μήπως
ἔχεις σκοπὸ καὶ νὰ με παν-
τρώσης;

ΜΑΡΘΑ.—Γιατί δχι;

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία;

ΜΑΡΘΑ.—Ναι. Ποιὸς ἔρει;
'Ίσως στὸ Παρίσι βρεθεῖ κάποιος
κύριος ἡλικιωμένος, ἀλλὰ πλούσιος,
ποὺ νὰ θέλῃ νὰ πάρῃ μιὰ γυναίκα
τῆς ἡλικίας σου. Σ' ἐξοριζῶ λοιπόν
στὴν ψυχὴ τῶν γονέων μας, ἔλα
μαζὺ μου. Μοὺ κάνεις πολὺ κακὸ
ποὺ δὲν θέλεις νάρθης. Ἐγὼ τόσον
καιρὸ ὄνειροπολοῦσα νάρθῃ καὶ νὰ
σὲ πάρω. (Δακρύζει).

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Μὴν κλαίς, Μάρθα.
Ἄδερφ, ἄδερφ, ἀφοῦ τὸ θές τό-
σο. Μὰ δχι σήμερα. Πρέπει
πρῶτα νὰ μιλήσω τῆς μητέρας
τῶν βαφτι-
στικῶν μου, γιὰ τὴ φύλαξί
τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὴν περιποίη-
σιν τῶν ζώων.

'Ελα ὕστερα ἀπὸ μερικὲς
μέρες νὰ
με πάρης.

ΜΑΡΘΑ, (πέφτοντας στὴν ἀ-
γκαλιά της). — Σ' εὐχαριστῶ,
ἀ-
δελφούλα μου, σ' εὐχαριστῶ!...

(Μετὰ δὺο μῆνες, στὸ Παρί-
σι, στὸ σπίτι τῆς Μάρθας. Σ' ἕ-
να πολυτελὲς δωμάτιο, ἡ Ζανέ-
ττα, ντυμένη μ' ἕνα ὥραιο μεταξω-
τὸ φόρεμα, κάθεται καὶ διαδίδει
ἕνα γράμμα).

ΖΑΝΕΤΤΑ, (διαδίδοντας). —
«Ἐτσι πὸν λές, καλὴ μου κομι-
πάρα, ὅλο τὸ χωριό σὲ θυμᾶται. Τὰ
παιδιά μου πρὸ πάντων δὴν μέρα
λένε: — «Πότε θάρθῃ ἡ νοινά;». 'Η
γίδα εἶνε καλὰ. Κι' ἡ γάτα γέν-
νησε κι' ἔχει τρία χαριτωμένα γα-
τάκια. Κι' ἡ κόττες βγάλαν ὥραια
πουλάκια πὸν δὴν μέρα σκαλίζουν
τὸ χῶμα καὶ κελαιοῦν, τσίουν,
τσίουν... Μόνον ὁ ἄστρος κόκορας
μάλωσε με τὸν μαῖσο καὶ μαιώθη-
κε. Τοῦ ἔριξα λάδι στὴν πληγὴ
τον καὶ πάει στὸ καλύτερο. Καὶ τὸ
σκυλὸ σὲ γρυεῖ πᾶντα κι' οὐρλι-
ζει καθε τόσο. 'Ἐτσι, κομιπάρα
μου, ὅλοι σὲ θυμιοῦνται καὶ σ' ἀγα-
ποῦν ἐδῶ. Κι' ὅλοι σοὺ στέλνουν
χαρετίσματα, ἀπὸ τὸν παπὰ τοῦ
χωριοῦ, ἱσαμε τὸ μικρὸ κοριτσάκι
τῆς κυρᾶς 'Αντέλας. 'Αν ρωτᾷς καὶ
γιὰ τὸ περιβόλι σου, εἶνε βλα τὰ
δέντρα ἀνθισμένα κι' ἡ τριανταφυ-
λιά γιόμισε μπουμπούκια...».

('Η Ζανέττα κλαίει καὶ φιλεῖ τὸ
γράμμα). «'Αχ, χωριό μου, χωριούδακι μου!... Βαφτιστικοί μου, γι-
δούλα μου, κοπιούλες μου!... 'Η γατίτσα μου γέννησε... 'Ο κόκο-
ρας πληγώθηκε... Τὸ σκυλί μου με θυμᾶται καὶ δὲν θέλει, λέει, νὰ
φάῃ ἀπ' τὴ λύπη του... Τὰ δέντρα μου, ἡ τριανταφυλλιά μου, ἀνθο-
δόλησαν... Δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ πειὰ νὰ βυστάξω μακριὰ τους...
Καὶ τί ζωὴ εἶν' αὐτὴ πὸν ζῶ ἐδῶ; 'Όλη μέρα κάθομαι χωρὶς νὰ κά-
νω τίποτα, ἐγὼ πὸν εἶμαι μαθημένη νὰ πηγαυοέχομαι δὴν μέρα
στον καθαρό ἀέρα. Τί πληξὶς ἐδῶ πέρα! Μοὺ φόρεσαν πανακριβὰ φο-
ρεμάτα καὶ δὲν ἔξρω πὼς νὰ καθήσω καὶ πὼς νὰ περιπατήσω γιὰ νὰ
μὴν τὰ σαλακώσω... Κι' ὅλη μέρα ὁ γαμπρός μου κι' ἡ ἀδελφή μου
μοὺ δίνουν μαθήματα καλῶν τρῶπων: «Χαίρετρες ἔτσι... Κράτα ἔτσι
τὸ πηροῦν... Μὴ γελᾷς δυνατά». Τί σκληριά!... Δὲν μπορῶ πειὰ...
Λαχταρῶ ἐλεύθερο ἀέρα, τὸν ἀέρα τοῦ χωριοῦ μου. (Σηκώνεται, ἀ-
νοίγει ἐνα ντουλάκι καὶ παίρνει ἀπὸ μέσα τὸ παλὸ χλωρίτικο φό-
ρεμά της). 'Αγαπημένο μου φορεμάτακι!... Βγάδε το μεταξωτό
τῆς φόρεμα καὶ βάδε το χωριάτικο). Τί ὥραία! Μ' αὐτὸ τὸ φόρε-
μα μπορῶ νὰ κινηθῶ ἐλεύθερα. (Μπαίνει ἔξαφνα ἡ Μάρθα).

ΜΑΡΘΑ, (ἐκπληκτη). — Τί εἶν' αὐτό, Ζανέττα;

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Εἶνε τὸ φόρεμα πὸν μοὺ ταιριάζει, Μάρθα. Ναι, μὴ

ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Η ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

(Η προλήψεις των χρηματιστών, των ήθοποιων, των κερπερών και των έρωτευμένων).

ΦΟΞΟΝ υπάρχουν άνθρωποι στον κόσμο, θα υπάρχουν και προλήψεις. Ούτε ο πολιτικός, ούτε η πρόεδρος, ούτε η μόρφωση, ούτε η λογική, μπορούν να τις εξαλείψουν. Γενικά πιστεύεται πως μόνον οι άμορφτοι άνθρωποι είναι προληπτικοί, αλλά άμα εξετάσει κανείς προσεκτικότερα το πράγμα, θα ιδεί, ότι όλοι σχεδόν οι μεγάλοι άνδρες της 'Ιστορίας ήσαν προληπτικοί.

Η προλήψεις έχουν μεγάλη σχέση με το πάθος, τις ασχολίες ή τα πάθη των ανθρώπων. 'Ετσι, οι χαρτοπαίκτες είναι προληπτικοί στον υπέρτατο βαθμό, γιατί το κέρδος τους σιά χαριά εξαρτάται αποκλειστικώς από την τύχη.

Έξ' ίσου προληπτικοί με τους χαρτοπαίκτες είναι και οι παίκτες του Χρηματιστηρίου, οι όποιοι διακινδυνεύουν κι' αυτό κάθε ημέρα στο παιχνίδι την περιουσία τους, την υπόληψή τους, την ευτυχία της οικογενείας τους, ως και τη ζωή τους ακόμα.

'Ετσι, μεταξύ των χρηματιστών του Βερολίνου είχε διαδεδομένη ευρύτατα μία προλήψεις, σύμφωνα με την οποία η δουλειές τους θα πάνε καλά ή κακά, αναλόγως με... το χρώμα του αλόγου που ίππεύει ο αστυνόμενος της τροχιάς κινήσεως.

Ίδου δηλαδή περί τίνος πρόκειται :

Κατά το μεσημέρι συνήθως, η κυκλοφορία έξω από το Χρηματιστήριο είναι τόσο μεγάλη, ώστε η αστυνομία έχει ορίσει έναν έφιππο αστυνόμενον να κανονίζει την κίνηση κατά την ώρα εξέιξη. 'Αν λοιπόν ο αστυνόμενος αυτός καθαλλάει μαύρο ή καστανό αλόγο, τότε οι χρηματιστές πιστεύουν, ότι η διάφορες αξίες θα ανέβουν και το Χρηματιστήριο θα πάει καλά. 'Αν αντίθετως είναι ανεβασμένος έπάνω σε α' λογο άσπρο, ψαφί ή κόκκινο, τότε πιστεύουν ότι θα σημειωθεί σκαιώς ή τοιλάχι-σμος μεγάλη πτώσις των τιμών. 'Υπάρχουν όμως και χρηματιστές, οι όποιοι υποστηρίζουν το αντίθετο: "Ότι το ανοιχτόχρωμο α' λογο είναι καλός οίανός και το σκούρο κακός.

'Υπάρχουν επίσης πολλοί χρηματιστές που θεωρούν ως κακό οίονό το να ίδουν στο δρόμο τους άνθρωπο με κόκκινα μαλλιά ή με σμικτά φρύδια. 'Υπάρχουν και άλλοι που είναι ικανοί να γυρίσουν πίσω, αν άκούσουν στο δρόμο τους καμιά λέξι: που θα πους χτυπήση άσχημα σε' αυτά. 'Υπάρχουν τέλος χρηματιστές που θεωρούν ως γούρη άμα πους μιλήσει στο δρόμο μία κυρία ή αν τους ζητήσει ελεημοσύνη μία ζητιάνα.

Επίσης οι άεργοι, λόγω του επαγγέλματός των, είναι προληπτικοί. Είστε πολύ καλοί γά μένα, έσύ κι' ο άντρας σου. 'Αλλά δεν μπορώ να τη συνήθισω αυτή τη ζωή. Δεν μπορώ να κάθωμαι β'η μέρα με σταυρωμένα τα χέρια. Δεν μπορώ να μείνω πειά εδώ... Δεν μπορώ... Ποθώ να γυρίσω στο χωριό μου...

ΜΑΡΘΑ.—Θές να φύγης;

ZANETTA.—Ναί, Μάρθα, συχώρεσε με...

ΜΑΡΘΑ.—Κι' όμως έκανα ό,τι μπορούσα γιά να σε διασκεδάσω...

ZANETTA.—Ναί... Σ' ευχαριστώ γιά όλα... 'Αλλά δεν μπορέσα να συνηθίσω. Δεν μπορέσα να έχασω το χωριό. Πρέπει να φύγω, Μάρθα. 'Αν μείνω εδώ λίγο ακόμα, θ' άρρωστήσω... θα πεθάνω!...

ΜΑΡΘΑ.— Φτώχη μου Ζανέττα!...

ZANETTA.—Θά φύγω... Θά πάω να ξανάβρω το σπίτι μου, το περιβόλι, τα πουλιά, τα ζώα, τους βαφτιστικούς μου. Θά πάω... (Την πνίγουν τα λλάματα).

ΜΑΡΘΑ.— Καλά, καλά... Θά γίνη η επιθυμία σου.

ZANETTA.— Σ' ευχαριστώ, Μάρθα, σ' ευχαριστώ! Μου ξανάδίνεις τη ζωή, τη χαρά, τη γαλήνη.

πτικοί στον υπέρτατο βαθμό. 'Ο Σαντός Ντυμόν, ένας από τους πρωτοπόρους της Γαλλικής άεροπορίας, έγινε παρομοιάς γιά την διαισθημονία του. 'Εχει σωθεί επανειλημμένως ως εξ' άφαιματος από τον θάνατο και διατείνεται, ότι η σωτηρία του όφείλεται αποκλειστικώς σ' ένα χρυσό νόμισμα που φορεί δεμένο στο χρυσό του βραχιόλι στο άριστερό του χέρι. 'Εχει όμως κι' άλλες διάφορες προλήψεις ο άεροπόρος αυτός. Π. χ., υποστηρίζει, ότι ένα έναέριο ταξίδι του θα επιτύχη, αν την προηγούμενη της αναχωρήσεώς του συναντήσει στο δρόμο ένα κορίτσι με κόκκινα μαλλιά και ανταλλάξει μαζί του λίγες λέξεις. Κάθε φορά λοιπόν που πρόκειται να πετάξη, από την παραμονή της αναχωρήσεώς του γυρίζει επί ώρες διόλιχρες στους δρόμους, γιά να ανακαλύψη καμιά ρούσσα κοπέλλα και να της μιλήση.

Συνγά όμως άκούει από τα κορίτσια αυτά βοισίες και προσβολές γιά το κνημηρό που τους κάνει και μία φορά μέσα σ' ένα λεωφορείο κινδύνευσε να φάη ξύλο από έναν σοβαρό κύριο, που συνόδευε την κοκκινομαλλούσα κόρη του, μαζί με την οποία ο άεροπόρος θέλησε να πίσει χουβάντα.

Επίσης η επιτυχία ή η άποτυχία ενός θεατρικού έργου εξαρτάται από ένα πλήθος συμπτώσεων, και των πιο ασήμαντων ακόμα. 'Όλοι λοιπόν οι θεατρικοί συγγραφείς, οι διευθυνταί των θεάτρων, οι σκηνοθέται, οι ήθοποιοί, άρρενικοί και θήλικοι, γνωρίζουν πολύ καλά, ότι και η δαπανηρότερος ακόμα προστοιμασις και η πιο επιμελημένη δασκαλία μπορούν στην κρίσιμη στιγμή να πάνε χαμένες από μία άσημαντη λεπτομέρεια.

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(ΤΟΥ ΧΑ'Ι'ΝΕ)

Τι νόστιμοι είν' οι καλοθελητές μου!
Μούδωσαν συμβουλές με προθυμία,
μούπανε να μη βιάζωμαι ποτέ μου
κι' όλη τους θάχω πειά την προστασία.

Τι προστασία! Θάμουν πεθαμένος,
θέ νάχ' από την πείνα μου φορήσει
αν δεν βρισκόταν κάποιος ο καμένος
να με κυτάξη και να με φροντίση.

Καλή του ώρα! Μούδωσε να ζήσω,
να φάγω και να πιώ. Δεν τόν έχανω,
μά να πού δέν μπορώ να τόν φιλήσω.

Γιατ' είμαι έγώ ο ίδιος που τό
(κάνω)...

Μετάφρ. ΑΓΓ. ΒΛΑΧΟΥ

χέρι. Μολαταύτα τις περισσότερες φορές δέν κατορθώνει να της επιβάλη τη θέλησή του, γιατί η ήθοποιός του δηλώνει καθαρά και έξασπαρα πως αν δέν έχει έπάνω της το δαχτυλίδι αυτό, της είναι αδύνατον να παίξη τον ρόλο της. 'Ετσι ο άμορφος ρεσιζέρ αναγκάζεται να υποχωρήση.

Θά νομίζετε ίσως, άγαπητή αναγνώστρια, πως ο άρραβωνιαστικός σας σας έχάρωσε ένα δαχτυλίδι με ροζετίνη, γιατί ξέρει ότι σας άρέσει το γλυκό του χρώμα. 'Όχι, μην τόν νομίζετε αυτό. Σας έκανε ένα τέτοιο δώρο, γιατί γιά τα ροζετίνια υπάρχει μία προλήψεις άρχαιοτάτη, σύμφωνα με την οποία, όποιος χαρίζει στην άγαπημένη του ροζετίνη, μπορεί να είναι βέβαιος πως εκείνη δέν θα προσφέρει τά χείλη της σε άλλον, παρά σ' αυτόν μονάχα.

Στην 'Αγγλία και σήμερα ακόμη πιστεύουν στις μαγικές ιδιότητες του τοπαζιού, τό όποιο, ως γνωστόν, με τόν καρό από πέτρινο γίνεται καρετί. Πολλοί νέοι 'Αγγλοι λοιπόν χαρίζουν στις έλκεντές τους δαχτυλίδια με τοπαζία, γιατί πιστεύουν ότι όσο ή πέτρα εξακολουθεί να μένη ξάστερη, τόσο ή μηνησή τους τόσο μένει πιστή και άφροσώμενη. 'Αν τύχη όμως και θολώσει, τότε πιστεύουν πως τους προδίδει. 'Η προλήψεις μάλιστα αυτή έγινε άφορη πολλών διαζυγίων και διαλύσεων άρραβώνων.